

Arrest

nr. 54 417 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. CLEREBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Urus-Martan (Tsjetsjenië). U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw man. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Uw man, M.(...) K.(...) (o.v. X), had problemen. Hij was, samen met andere familieleden, een eigen onderzoek gestart naar de moordpartij in Aldy in 2000. In 2008 werd de broer van uw man gearresteerd en mishandeld door de politie. Ook uw man werd een keer gearresteerd. Daarop besloot uw man te vluchten naar het buitenland.

Zelf dacht u dat de situatie zou verbeteren.

Sinds het vertrek van uw man met de twee oudste kinderen in september 2008 verbleef u bij familieleden uit schrik voor vervolgingen. Via uw burens ontving u regelmatig convocaties. U ging er niet op in. Uw broer overleed op 29 mei 2009 aan een hersenbloeding.

Na het overlijden van uw broer ging u bij uw vader logeren in Novy Aldy aangezien hij hulpbehoevend is. Op 15 juli 2009 viel de politie binnen in de woning aldaar. Ze namen u mee en vroegen naar de verblijfplaats van uw man en uw oudste zoon. Ze scheurden uw binnenlands paspoort en mishandelden u.

U werd vrijgelaten en besloot om ook het land te verlaten. Daartoe regelde u een nieuw binnenlands paspoort en een reispaspoort voor uw zoon T.(...). Op 25 juli 2009 werd u onderweg naar huis tegengehouden door onbekenden in uniform. Ze brachten u naar een bos waar u werd geslagen en onteerd. U verloor het bewustzijn. Toen u bijkwam ging u naar een polikliniek. U besloot het land te verlaten.

Op 15 september 2009 vertrok u uit uw land. U reisde via Moskou en Brest (Wit-Rusland) naar Polen per trein met uw reispaspoort zonder visum. In Polen moest u noodgedwongen asiel aanvragen op 18 september 2009.

U wachtte de beslissing van de Poolse asielinstanties niet af en reisde de dag nadien verder.

Op 21 september 2009 kwam u aan in België waar u op 22 september 2009 asiel aanvraag samen met uw twee minderjarige kinderen.

U vervoegde uw man en twee oudste kinderen die reeds langer in België verblijven."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op problemen (mishandeld door de politie en gemaskerde mannen omwille van uw man) die het gevolg zijn van de problemen (vervolgd door de politie omwille van zijn onderzoeksactiviteiten) die uw man aanhaalde ter staving van zijn asielaanvraag.

Echter, in het kader van de asielaanvraag van uw man werd een beslissing van weigering van erkenning van de Vluchtelingenstatus en weigering van de Subsidiäre Beschermingsstatus genomen op basis van het bedrieglijke karakter van zijn asielaanvraag.

Uw verklaringen hieromtrent zijn evenmin overtuigend.

U verklaarde dat uw man problemen kende omwille van zijn onderzoek naar de feiten die zich in 2000 in Aldy hadden afgespeeld (CGVS, p. 2). Zo verklaarde u dat uw man werd gearresteerd en mishandeld (CGVS, p. 2). Echter, u verklaarde niet eens te weten wanneer precies, door wie, noch hoelang hij werd vastgehouden (CGVS, p. 2 – 3). U verklaarde weliswaar dat u toen apart van uw man leefde ter bescherming van de kinderen en dat u het nieuws van uw buurvrouw vernam (CGVS, p. 2 – 3), doch kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u meer details zou kunnen verschaffen betreffende deze (enige) arrestatie van uw man.

Deze vaststelling zet ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook betreffende uw eigen problemen die u aanhaalde ter staving van uw asielaanvraag zijn uw verklaringen weinig overtuigend.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u sinds eind 2008 via uw burens meerdere convocaties kreeg van de politie en van Binnenlandse Zaken, terwijl u ondergedoken leefde (CGVS, p. 3 – 4). U legde twee van dergelijke convocaties voor, daterend van januari 2009 (document 9) en februari 2009 (document 10). U verklaarde niet te zijn ingegaan op deze convocaties (CGVS, p. 4).

Echter, er dient te worden vastgesteld dat u een document voorlegt waaruit blijkt dat u op 11 september 2009 (dus na de convocatiebrieven) een gelegaliseerd document verkreeg waarmee uw kinderen samen met u het land mochten verlaten (document 12).

Hierover verklaarde u bovendien laconiek dat u dergelijk document helemaal niet nodig had en dat u er extra moeite voor heeft gedaan (CGVS, p. 4).

Het is niet logisch dat u moeite zou doen om – via de autoriteiten – dergelijk document te bekomen in de periode dat u ondergedoken leefde, terwijl u het naar eigen zeggen niet eens nodig had. Dergelijk gedrag is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Hetzelfde geldt overigens ook voor de andere documenten die u vlak voor uw verklaarde vertrek uit uw land regelde en van uw autoriteiten verkreeg.

Zo regelde u een internationaal of reispaspoort voor uw zoon T.(...), dat op 5 augustus 2009 werd uitgereikt, zoals blijkt uit de stempel die in zijn binnenlands Russisch paspoort is aangebracht (document 7).

Verder ondernam u démarches om een nieuw binnenlands Russisch paspoort te verkrijgen, dat u op 9 september 2009 oftewel eveneens nadat u ernstig vervolgd zou zijn geweest door medewerkers van de autoriteiten, werd uitgereikt (document 2). Uit de stempel die door de administratie van de Federale Migratiedienst in Grozny op de achterzijde van de geboorteakte van uw minderjarige zoon A.(...) werd aangebracht (document 6), blijkt dat hem op 11 september 2009 het Russische staatsburgerschap werd verleend. Deze verschillende démarches die u bij uw autoriteiten ondernam om documenten te verwerven zijn evenmin verenigbaar met uw verklaarde vrees ten aanzien van diezelfde autoriteiten.

Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Met betrekking tot de reeds aangehaalde convocaties dient bovendien te worden opgemerkt dat de exacte data, waarop u zou moeten verschijnen bij de politie, niet eens zijn ingevuld (documenten 9 en 10). Deze vaststelling doet ernstige twijfel rijzen betreffende de authenticiteit van deze documenten.

Overtuigende documenten kunnen een overtuigend asielaanvraag ondersteunen, echter dit is hier duidelijk niet het geval. Bijgevolg kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Gezien de combinatie van al deze elementen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten (oud intern paspoort, nieuw intern paspoort, huwelijksakte, geboorteaktes van u en uw kinderen, paspoort van uw zoon, twee medische attesten, twee convocaties, reistoestemming voor uw kinderen, invaliditeitskaart, pensioenkaart, schoolattest van uw zoon en documenten betreffende uw asielaanvraag in Polen) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De convocatiebrieven werden hierboven reeds besproken.

De medische attesten stellen dat u verwondingen opliep in 1996 en in 2009, doch deze attesten bevatten geen concrete informatie betreffende de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. Bijgevolg kunnen deze attesten bovenstaande conclusie niet wijzigen.

De andere documenten bevatten uitsluitend identiteitsgegevens en andere persoonlijke informatie betreffende u en uw kinderen en hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 oktober 2010 aangaande de weigering van de status van vluchteling, een schending aan van artikel 48/2 en artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Zij haalt de tekst van voormeld artikel 48/3 aan.

Zij stelt dat uit haar feitenrelaas blijkt dat er ten opzichte van haar duidelijk sprake is van daden van vervolging, met name daden van lichamelijk geweld, in casu een verkrachting. Zij verwijst naar het medisch attest van 25 juli 2009 waaruit volgens haar duidelijk blijkt dat zij het slachtoffer werd van verkrachting. Zij voert aan dat in geval zij naar haar land van herkomst zal worden teruggestuurd, zij vervolgd of vermoord zal worden of opnieuw seksuele intimidaties zal ondergaan.

Zij wijst er op dat zij haar asielaanvraag steunt op daden van vervolging die ten opzichte van haar eigen persoon werden gesteld en laat gelden dat de verkrachtingen waarvan zij het slachtoffer is geworden, het gevolg zijn van gebeurtenissen die zich rond haar man hebben afgespeeld, doch deze agressie in haar hoofde als daad van vervolging in de zin van de vreemdelingenwet dient te worden aangenomen.

Zij stelt dat haar asielaanvraag als een aanvraag, losstaand van deze van haar echtgenoot en van haar oudste zoon, dient behandeld te worden.

Zij legt uit dat de enige reden waarom zij toch noch moeite heeft gedaan om bepaalde documenten te bekomen, enkel en alleen was om haar vlucht voor te bereiden en haar land zonder problemen te kunnen verlaten.

Zij stelt dat zo de convocaties die zij heeft voorgelegd, geen exacte datum vermelden, er evenwel geen twijfel kan over bestaan dat zij wel degelijk werd opgeroepen en voegt er aan toe *“welke datum is hierbij niet relevant”* (zie het verzoekschrift, p. 7). De enige reden van de convocaties was, volgens verzoekster, om haar uit te nodigen naar de politie te gaan.

Verzoekster wijst er op dat de motivering van de bestreden beslissing niet de minste melding maakt van opeenvolgende verkrachtingen, terwijl dit gegeven juist de grondslag vormt van haar asielaanvraag.

Zij stelt dat de *“grond van het seksuele geweld waarvan zij het slachtoffer is geworden, de sociale groep vormt waartoe zij behoort en die in Rusland een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, met name de mensen van Russische nationaliteit van Tsjetsjeense origine”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Verzoekster voert nog aan dat zij zich niet kan of wil beroepen op de hulp van deze autoriteiten van haar land omdat zij vanwege de politie verschillende convocaties ontving en ook denkt dat de mensen die haar verkracht hebben, politiemensen waren.

Zij besluit dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert waarbij er een duidelijke band bestaat tussen de daden van vervolging en de grond van vervolging.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een schending aan van artikel 48/2 en artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Zij haalt de tekst van voormeld artikel 48/4 aan.

Zij voert aan dat indien zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico loopt op ernstige schade en zij zich niet onder de bescherming van de autoriteiten van haar land kan, of wegens dit risico, wil stellen. Zij haalt aan dat de huidige situatie in Tsjetsjenië nog steeds alarmerend is en verwijst naar de website van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken waarin reizen naar Tsjetsjenië sterk wordt afgeraden; zij verwijst ook naar recente rechtspraak van de Raad.

Naast de algemene alarmerende toestand in Tsjetsjenië wijst verzoekster nogmaals naar haar persoonlijke situatie en de bedreiging uitgaande van de politie.

Zij verklaart dat niet alleen zij een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt, wat in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag voort de Rechten van de Mens, doch ook haar kinderen.

Zij verwijst naar het medisch attest van 25 juli 2009.

Verzoekster werpt op dat de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing enkel de rubriek c., §2 van artikel 48/4 heeft onderzocht, zonder de rubrieken a. en b. na te gaan en vraagt om deze reden de bestreden beslissing te vernietigen minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat van verzoekster de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend omdat 1) verzoekster haar asielaanvraag baseert op problemen die het gevolg zijn van de problemen van haar echtgenoot waarin de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing nam op basis van het bedrieglijke karakter van zijn asielaanvraag; 2) verzoeksters eigen aangehaalde problemen eveneens weinig overtuigend overkomen; 3) de verschillende stappen die verzoekster ondernam bij haar autoriteiten om documenten te verwerven om haar land op legale wijze te kunnen verlaten onverenigbaar zijn met verzoeksters vrees ten aanzien van diezelfde autoriteiten; 4) er getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de aangehaalde convocaties.

De Raad neemt er vooreerst nota van dat het beroep van K. M., echtgenoot van verzoekster, tot nietigverklaring van het arrest van nr. 38.010 van de Raad bij arrest nr. 5.334 van 24 februari 2010 van de Raad van State, verworpen werd.

Verzoekster wijst er op dat zij haar asielaanvraag steunt op daden van vervolging die ten opzichte van haar eigen persoon werden gesteld en laat gelden dat de verkrachtingen waarvan zij het slachtoffer is geworden, het gevolg zijn van gebeurtenissen die zich rond haar man hebben afgespeeld, doch deze agressie in haar hoofd als daad van vervolging in de zin van de vreemdelingenwet dient te worden aangenomen. Zij stelt dat haar asielaanvraag als een aanvraag, losstaand van deze van haar echtgenoot en van haar oudste zoon, dient behandeld te worden.

Verweerder merkt op dat zowel verzoekster als haar echtgenoot individueel de kans hebben gehad alle elementen aan te brengen ter ondersteuning van hun relaas.

Verzoeksters argumentatie dat haar asielaanvraag als een losstaande aanvraag behandeld dient behandeld te worden, mist aldus feitelijke grondslag.

Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht rekening houdende met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Verder antwoordt verweerder terecht dat van verzoekster niet verwacht werd dat zij elk detail kan weergeven van de problemen van haar man, maar wel dat zij belangrijke gebeurtenissen kan situeren naar plaats en tijd. Verweerder verwijst naar het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster verklaarde dat haar man werd gearresteerd en mishandeld (gehoor CGVS p.2) doch verklaarde niet te weten wanneer, door wie en voor hoelang (gehoor CGVS p.2 en 3). In casu oordeelde de commissaris-generaal terecht dat er redelijkerwijze van verzoekster kan verwacht worden dat zij toch enkele details zou kunnen verschaffen omtrent deze enige arrestatie van haar man.

Deze vaststellingen tasten inderdaad de geloofwaardigheid van haar verklaringen aan.

Inderdaad kan de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen en dat het niet aan de commissaris-generaal is om te bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

De uitleg van verzoekster dat de documenten die zij na de tragische gebeurtenissen bekam, enkel bestemd waren om haar vlucht zonder problemen te laten verlopen en dat het feit dat deze documenten bekomen werden nadat de daden van vervolging werden gesteld, niet van dien aard is om hieruit af te leiden dat zij geen gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, wordt niet aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 september 2009, na het ontvangen van de convocatiebrieven van de politie en van Binnenlandse zaken waaraan zij geen gevolg gaf (stukken 9 en 10 van de inventaris, stuk 13), een gelegaliseerd document verkreeg waarmee zij samen met haar kinderen het land mocht verlaten.

Het feit dat verzoekster haar land legaal verliet met ondermeer het voormelde document en na het verkrijgen van een nieuw binnenlands Russisch paspoort op 9 september 2009, het verkrijgen van het Russisch staatsburgerschap voor haar minderjarige zoon op 11 september 2009 en het verkrijgen van een reispaspoort voor haar zoon T. op 5 augustus 2009, toont genoegzaam aan dat verzoekster niet in de specifieke negatieve aandacht van haar autoriteiten stond. In casu oordeelde de commissaris-generaal terecht dat deze verschillende stappen, onverenigbaar zijn met verzoeksters verklaarde vrees ten aanzien van diezelfde autoriteiten; deze vaststelling keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

Het verweer van verzoekster dat er geen relevantie kan worden toegekend aan het gegeven dat de door haar neergelegde convocaties geen exacte data vermelden waarop zij zich bij de politie moest aanbieden, wordt niet aanvaard. Inderdaad wordt niet aangenomen dat een persoon die wordt opgeroepen bij de politie, zelf het tijdstip mag bepalen waarop het hem belooft zich aan te bieden.

Daarbij wordt er nog op gewezen dat een document om bewijskracht te hebben, moet worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Documenten vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Op het verweer van verzoekster onder verwijzing naar de medische verklaring van juli 2010, dat de bestreden beslissing geen melding maakt van het feit dat zij het slachtoffer is geworden van meerdere verkrachtingen die de grondslag vormen van haar asielaanvraag, antwoordt verweerder terecht dat verzoekster evenwel volledig voorbij gaat aan de kern van de motivering van de bestreden beslissing, met name dat er geen geloof wordt gehecht aan haar asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers op grond van de gegevens van het dossier terecht vastgesteld dat verzoekster niet in staat blijkt te zijn om doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken daar er werd vastgesteld dat haar asielrelaas ongeloofwaardig was.

Een medisch attest maakt inderdaad geen sluitend bewijs uit voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen opliep. De arts luistert naar de verklaringen van de patiënt en doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen.

Desalniettemin moet samen met de commissaris-generaal, worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. In casu oordeelde verweerder terecht dat de voorgelegde medische attesten geen concrete informatie bevatten betreffende de omstandigheden waarin verzoekster deze verwondingen opliep.

Verweerder herhaalt in dit verband nog terecht dat een document om bewijskracht te hebben, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Er dient te worden opgemerkt dat een asielzoeker zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging in casu wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, moet bewijzen.

Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient dan ook niet nader onderzocht te

worden. Gezien er geen geloof wordt gehecht aan het relaas van verzoekster, dient bijgevolg het voorgehouden behoren tot een bepaalde sociale groep, dan ook niet onderzocht te worden.

Er wordt vastgesteld dat verzoekster ook geen bescherming inriep van de autoriteiten van haar land. Haar voorgehouden vermoeden dat haar verkrachters politiemensen waren aangezien ze tevens zwarte uniformen droegen, is niet van aard om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen. Verzoekster heeft inderdaad enkel op basis van een persoonlijk vermoeden ten onrechte nagelaten de bescherming van (hogere) politionele en/of gerechtelijke instanties in te roepen niettegenstaande zij, zoals blijkt uit de probleemloze aflevering van identiteitsdocumenten na de beweerde vervolgingsfeiten, niet in de specifieke negatieve aandacht van haar autoriteiten stond.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal niet betwist dat er in Tsjetsjenië nog mensenrechtenschendingen worden begaan maar geeft ook aan dat deze schendingen in de meeste gevallen worden begaan door Tsjetsjenen zelf. Dit gegeven vindt steun in de informatie vervat in het administratief dossier, meer bepaald het CEDOCA-antwoorddocument getiteld "Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië".

Gelet op dit gegeven, benadrukt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de loutere Tsjetsjeense origine van verzoekster en haar herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan om van haar de status van vluchteling te erkennen in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming in casu dan ook noodzakelijk is.

Een ongeloofwaardig relaas dient evenwel niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Wat betreft de vraag om subsidiaire bescherming wordt vastgesteld dat verzoekster zich op geen andere elementen beroept dan deze van haar asielrelaas. Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980. Er is derhalve geen reden om zoals gevraagd de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor onderzoek naar de toepassing van voormelde wetbepaling.

Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet betreft, blijkt dat op basis van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie thans niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die tot een andere conclusie kunnen leiden. Het reisadvies waarnaar verzoekster verwijst, doet niet ter zake; dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Er is derhalve geen schending van artikel 48/2 van voormelde wet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 E.V.R.M. antwoordt verweerder terecht dat dit artikel niet geschonden kan zijn als de schending wordt ontwikkeld op basis van dezelfde feiten als het asielrelaas én dit asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. In casu werd er geen geloof gehecht aan verzoeksters asielrelaas. Verweerder merkt terecht op dat de verwijzing van verzoekster naar een arrest van 4 december 2003 van het Europees Hof voor de Mensenrechten een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE